



Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 16. května 2024 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Sofijski rajonen sad - Bulharsko) – „Toplofikatsia Sofia“ EAD

[Věc C-222/23 ⁽¹⁾, Toplofikatsia Sofia (Pojem „bydliště žalovaného“)]

(„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Řízení o platebním rozkazu – Pojem „bydliště“ – Státní příslušník členského státu, který má v tomto členském státě trvalou adresu a svou aktuální adresu v jiném členském státě – Nemožnost změnit tuto trvalou adresu nebo se jí vzdát“)

(C/2024/3886)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Sofijski rajonen sad

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: „Toplofikatsia Sofia“ EAD

Výrok

- 1) Článek 62 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech
musí být vykládán v tom smyslu, že
brání vnitrostátní právní úpravě, podle které se má za to, že státní příslušníci jednoho členského státu, kteří bydlí v jiném členském státě, mají bydliště na adrese, která zůstává nadále registrována v prvně uvedeném členském státě.
- 2) Článek 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1215/2012
musí být vykládány v tom smyslu, že
brání tomu, aby vnitrostátní právní úprava, jak je vykládána vnitrostátní judikaturou, přiznávala soudu členského státu příslušnost k vydání platebního rozkazu proti dlužníkovi, u něhož existují věrohodné důvody umožňující mít za to, že měl ke dni podání návrhu na vydání platebního rozkazu bydliště na území jiného členského státu, v jiných situacích, než jsou situace stanovené v oddílech 2 až 7 kapitoly II tohoto nařízení.
- 3) Článek 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností)
musí být vykládán v tom smyslu, že
nebrání tomu, aby se soud členského státu, který je příslušný k vydání platebního rozkazu proti dlužníkovi, u něhož existují věrohodné důvody umožňující mít za to, že má bydliště na území jiného členského státu, obrátil na příslušné orgány a použil prostředky poskytnuté tímto jiným členským státem ke zjištění adresy tohoto dlužníka pro účely doručení tohoto platebního rozkazu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 223, 26.6.2023.